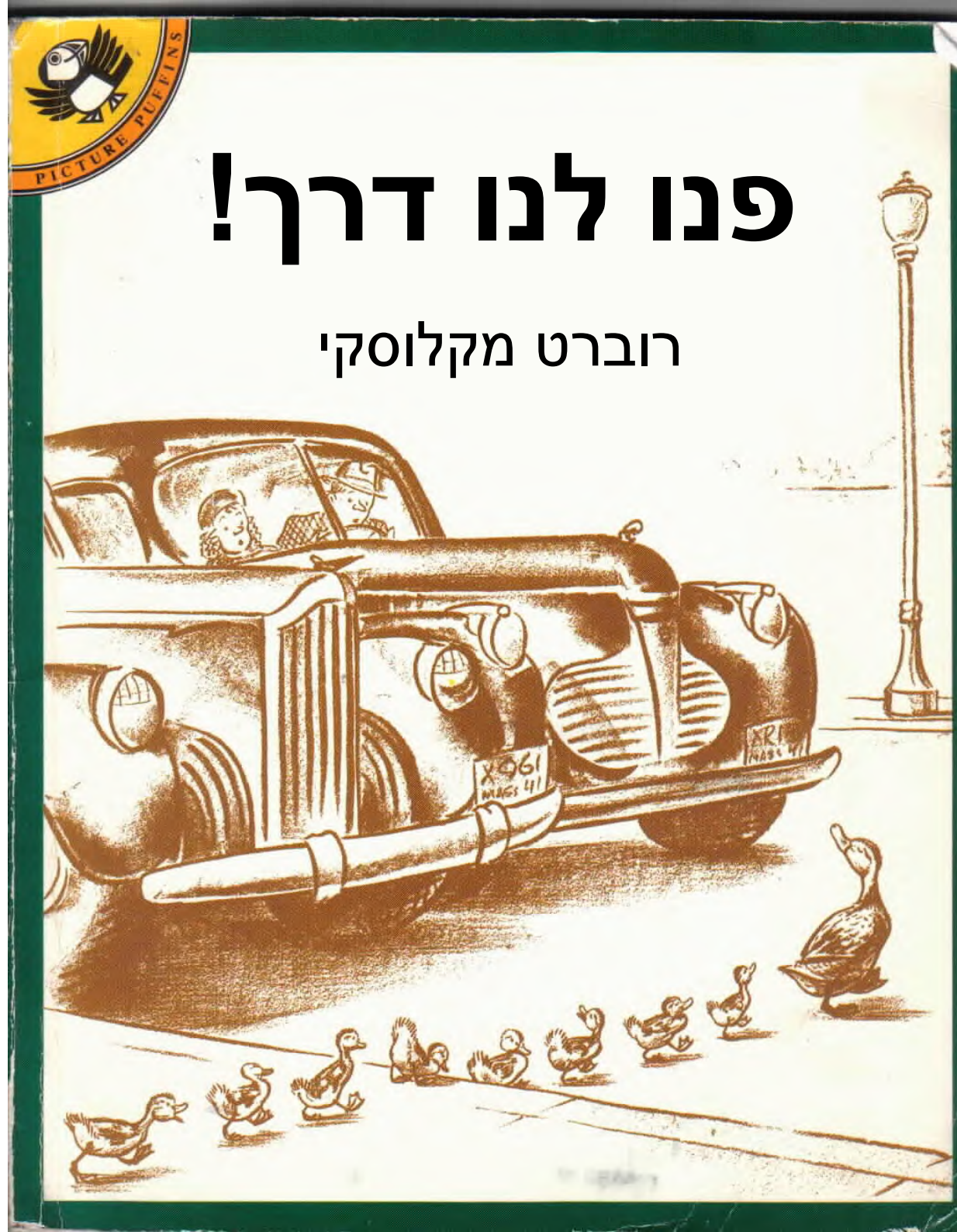

הספר יצא לאור בשנת 1941
ומאז זכה להדפסות חוזרות רבות.
הגרסה המקורית (אנגלית)
מופיעה באינטרנט בכתובת:

<http://www.youtube.com/watch?v=N0fQpliJJQI>

מלארד או בעברית בִּרְכִיָּה,
נחשבת לאם כל ברווזי בית.

יש בוודאי שועלים ביער או צבים במים והיא לא
מסכימה לגדל משפחה במקום בו יכולים להיות
שועלים או צבים.
לכן הם המשיכו לעוף.

מר וגברת מאלרד חיפשו מקום מגורים. אך
כל פעם שמר מאלרד ראה מה שנראה לו
כמקום נחמד, גברת מאלרד אמרה שזה לא
מתאים.

אבל כשהגיעו לעיר בוסטון היו כבר עייפים מדי.
היה שם אגם נחמד בגן ציבורי, עם אי קטן באמצע.
"זה המקום בו נוכל ללון" קווקוק מר מאלרד והם
נחתו.

למחרת בבוקר הם דגו לארוחה שלהם עד
לקרקעית האגם. אבל לא הצליחו למצוא הרבה
אוכל.

הם היו כבר מוכנים להמשיך לדרכם, כשעברה על
ידם ציפור ענקית. היא דחפה סירה מלאה באנשים
ועל גבה ישב אדם מוזר.

"בוקר טוב" קווקווק מר מאלרד בנימוס. הציפור
הגדולה הייתה יהירה מדי כדי לענות.. אבל אנשים
שעל הסירה זרקו בוטנים למים, והמאלרדים עקבו
אחריהם סביב האגם וכך זכו בארוחת בוקר טובה
מהקודמת.

"המקום מוצא חן בעיניי" אמרה גברת
מאלרד כשיצאו לחוף ודדו לאורכו "אולי
נבנה כאן קן ונגדל את הברווזונים שלנו
באגם הזה? אין כאן שועלים ולא צבים,
והאנשים מאכילים אותנו בבוטנים. מה
יכול להיות טוב יותר?"
"טוב" אמר מר מאלרד, מרוצה שגברת
מאלרד מצאה בסוף מקום שמתאים לה,
אבל...

"תזהר!" קראה גרת מאלרד פתאום "הוא ידרוס אותך!" וכשהתאוששה קצת אמרה "לא, זה לא מקום לקטנים שלי, עם כל הדברים האיומים הרצים סביב. נצטרך לחפש במקום אחר."

והם עפו מעל גבעת בייקון וסביב
בניין הממשל, אך שם לא היה כל
מקום מתאים.

הם חיפשו בכיכר לויסבורג, אך שם
לא היו מים בכלל.

הם הגיעו לנהר שרלס "זה כבר טוב
יותר" קווקוק מר מאלרד "האי הזה
נראה שקט, והוא גם לא רחוק מהגן
הציבורי."
"נכון" ענתה גברת מאלרד שנזכרה
בבוטנים מהאגם "זה בדיוק המקום כדי
לגדל ברווזונים."

הם מצאו מקום שקט בשיחים קרוב למים והתחילו לבנות את הקן. וזה בדיוק הזמן, כי הנוצות שלהם התחילו להתחדש. נוצות הכנפיים שלהם נשרו, והם לא היו מסוגלים לעוף שוב עד שלא יגדלו להם נוצות כנפיים חדשות.

אך הם יכלו, כמובן, לשחות, ויום אחת שחו
לאורך הנהר עד הגן ושם פגשו שוטר בשם
מיכאל. מיכאל האכיל אותם בוטנים ומאז הם
ביקרו אצלו מדי יום.

אחרי שגברת מאלרד הטילה שמונה ביצים בקן
היא לא יכלה יותר לבקר את מיכאל, כי הייתה
צריכה לדגור על הביצים ולשמור על החום
שלהן. היא ירדה מהקן רק כדי לשתות מים, או
לאכול ארוחת צהריים או לספור את הביצים,
כדי להבטיח שכולן שם.

יום אחד הברווזונים בקעו. תחילה יצא ג'אק,
אחריו קאק, ואז לאק ומאק ונאק ואואק ובסוף
פאק וקוואק. מר וגברת מאלרד ממש התפקעו
מרוב גאווה. הייתה זו אחריות גדולה לדאוג
לברווזונים רבים אלה, וזה העסיק אותם מאוד.

יום אחד מר מאלרד החליט לבדוק מה קורה
בהמשך הנהר. הוא יצא לדרך. "אפגוש אותך
בעוד שבוע בגן הציבורי" הוא קווקוק מעל
כתפו "ושמרי יפה על הברווזונים."
"אל דאגה" ענתה גברת מאלרד "אני יודעת
איך לגדל צאצאים." וכך באמת היה.

היא לימדה אותם איך לשחות ולצלול.

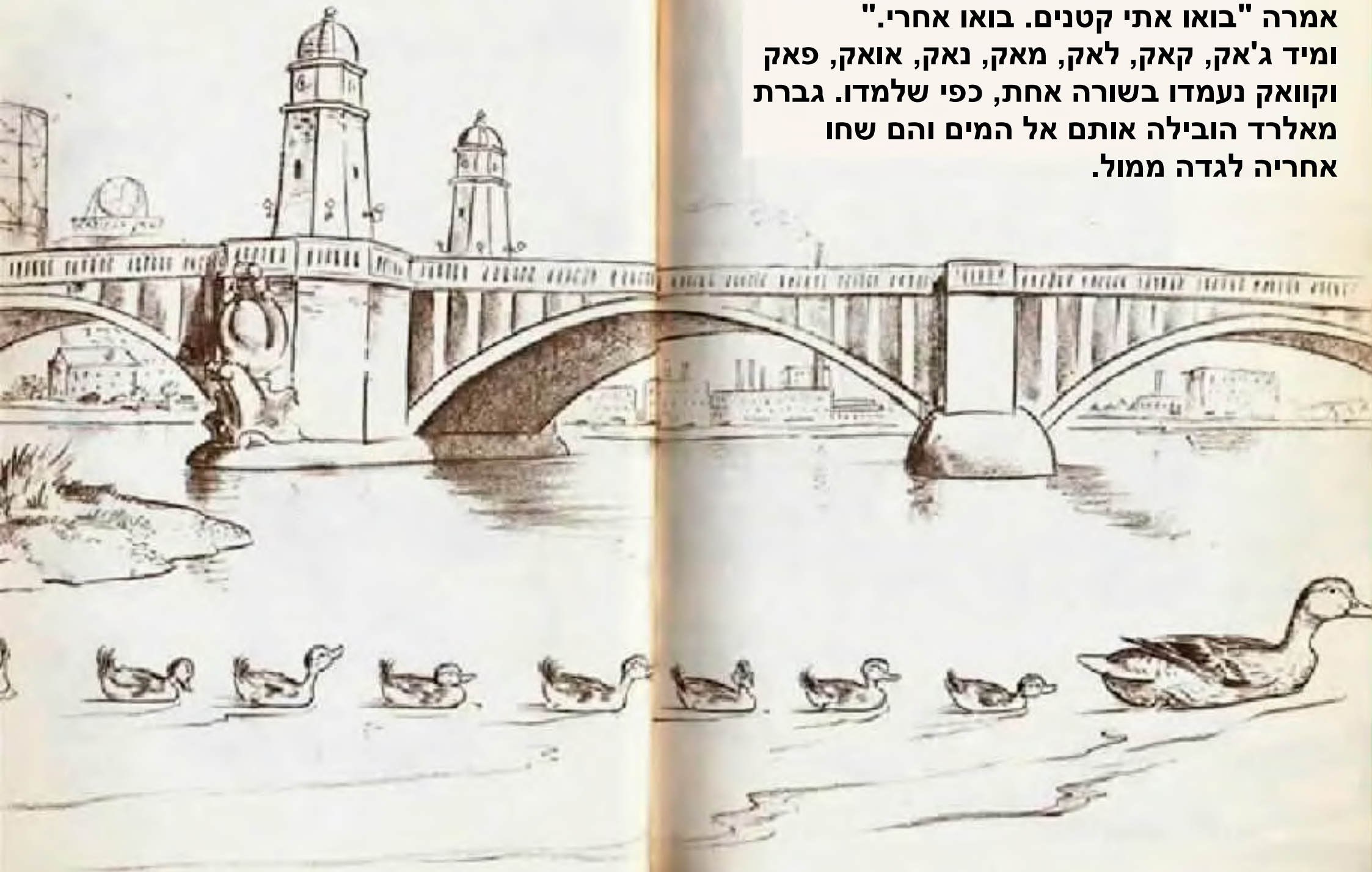

היא לימדה אותם ללכת בשורה אחת, ולבוא אליה כשקראה להם, ולשמור מרחק בטוח מאופניים, אופנועים וקטנועים ודברים אחרים בעלי גלגלים.

ובוקר אחד, כשהייתה כבר מרוצה מהשכלתם,
אמרה "בואו אתי קטנים. בואו אחרי."
ומיד ג'אק, קאק, לאק, מאק, נאק, אואק, פאק
וקוואק נעמדו בשורה אחת, כפי שלמדו. גברת
מאלרד הובילה אותם אל המים והם שחו
אחריה לגדה ממול.

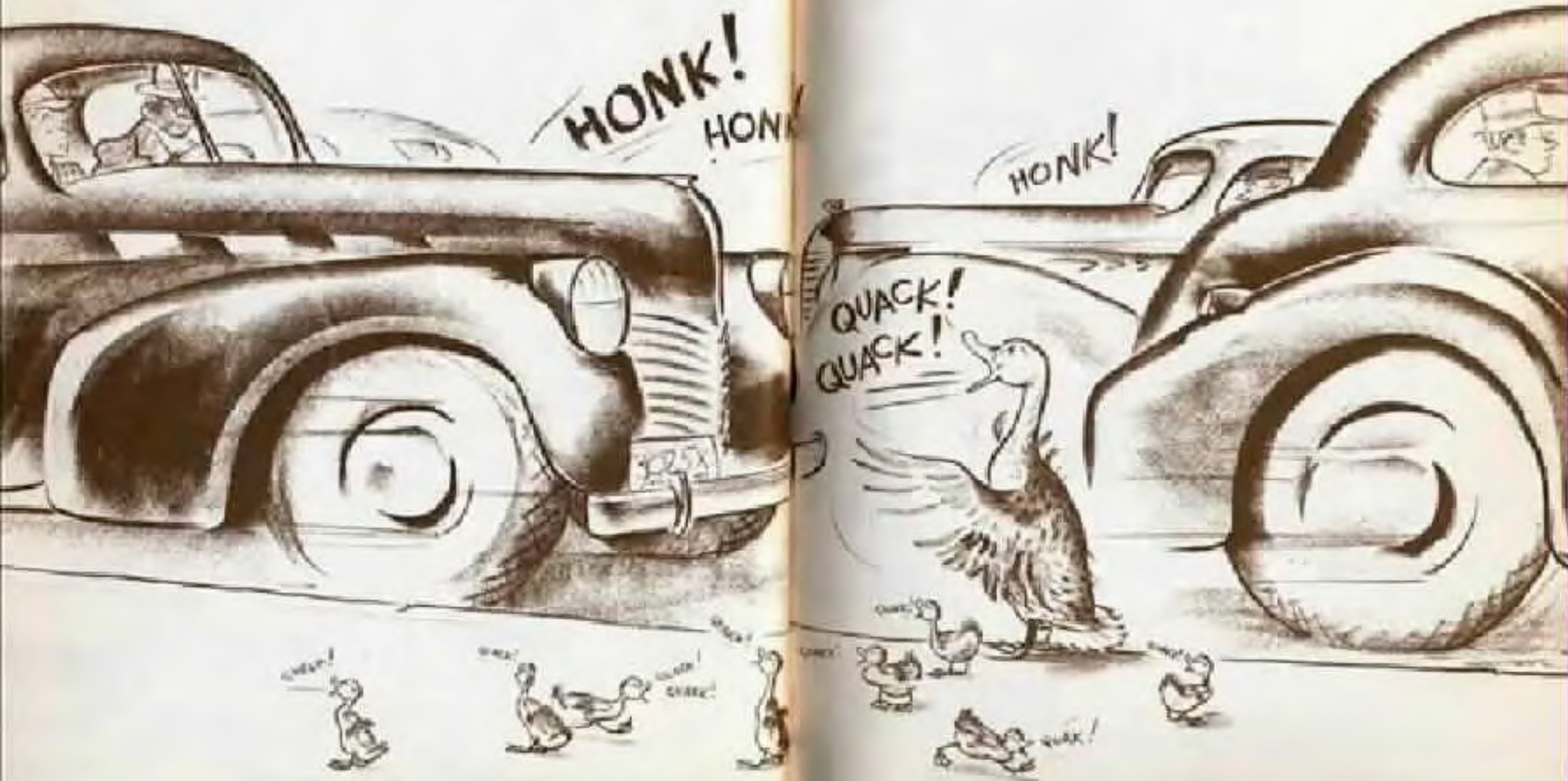

שם הם יצאו לחוף ודדו עד שהגיעו לכביש.

"קוואק! קוואק! קוואק!" קראו ג'אק, קאק,
לאק, מאק, נאק, אואק, פאק וקוואק כמה שרק
הגרונות הקטנים שלהם יכלו לקווקווק.
המכוניות המשיכו לנסוע ולצפור והברווזונים
המשיכו בקוואק-קוואק-קוואק שלהם.

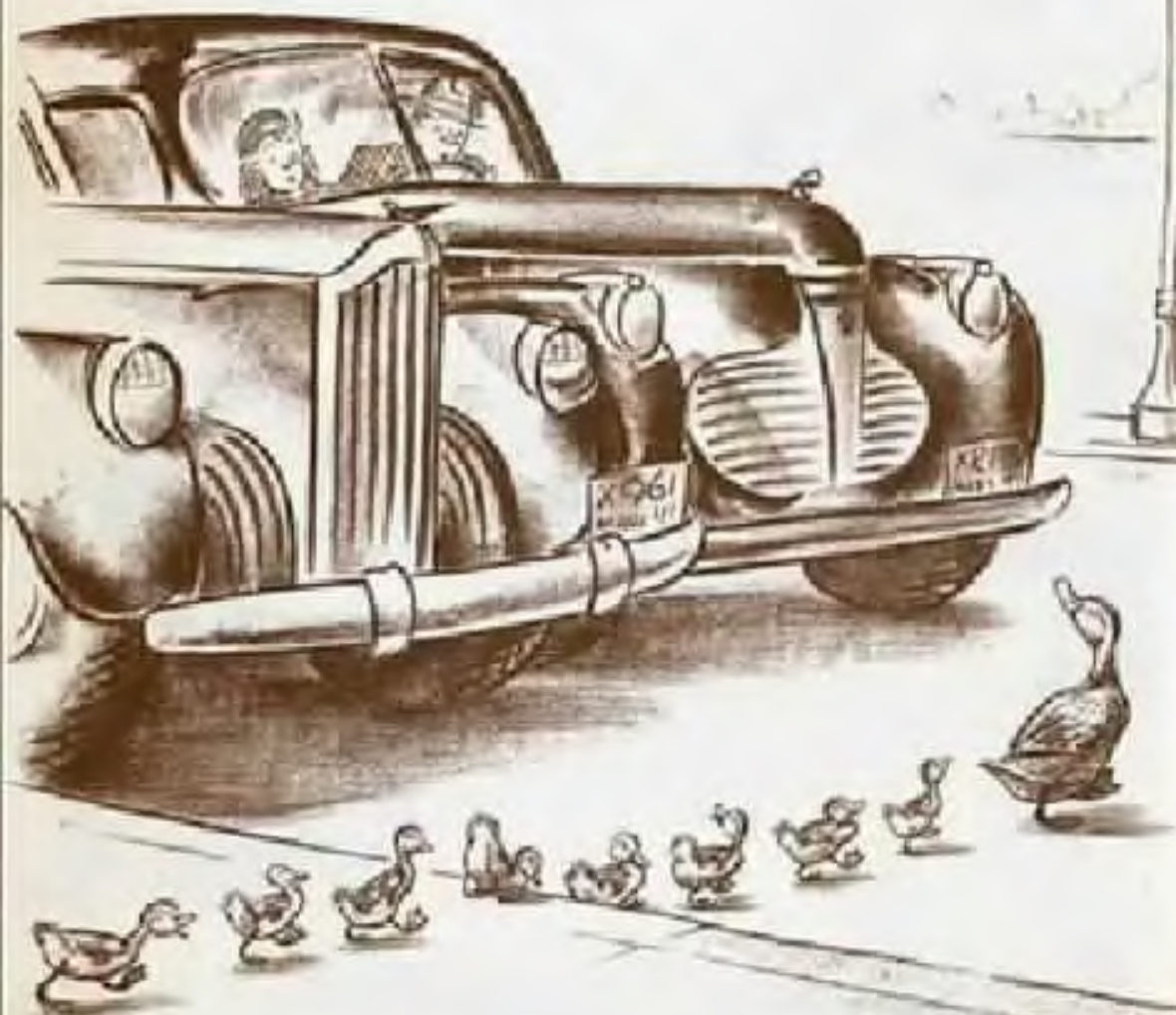
גברת מאלרד רצתה לחצות את הכביש.
"הונק, הונק!" נשמעו צופרים של המכוניות
הממהרות. "קואאק!!" קווקווקה גברת
מאלרד כשקפצה אחורה.

הם עשו רעש כזה שמיכאל בא בריצה, נפנף
בידיו ושרק במשרוקית שלו.

הוא נעמד באמצע הכביש, הרים יד אחת כדי
לעצור את התנועה, ואת היד השנייה הניף, כפי
שעושים השוטרים, כדי שגברת מאלרד תעבור.

וברגע שגברת מאלרד והברווזונים היו כבר בטוחים
בצדו השני של הכביש, ברחוב הר וורנון, מיכאל רץ
חזרה לתא השוטרים שלו.

משם הוא טלפן לשוטר תורן ואמר "משפחת
ברווזים עוברת לאורך הרחוב!"
שוטר תורן קרא "משפחת מה?"
"ברווזים!" קרא מיכאל "שלח מהר ניידת!"

בינתיים גברת מאלרד הגיעה לחנות ספרים
פינתית ופנתה לרחוב שרלס עם ג'אק, קאק, לאק,
מאק, נאק, אואק, פאק וקוואק, כולם בשורה
אחריה.

אנשים הביטו עליהם. אישה זקנה אחת אמרה
"האם אין זה מופלא?" ומטאטא הרחוב אמר "כמה
שזה נחמד!" וכשגברת מאלרד שמעה זאת היא
הרימה גבוה את אפה והמשיכה לדדה ביתר מרץ.

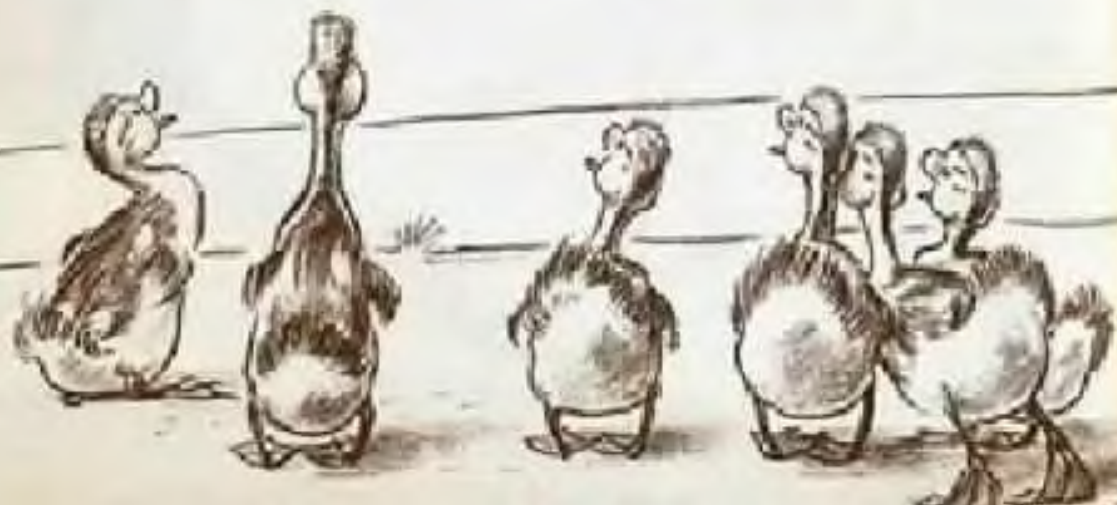
**כשהגיעו לפינת רחוב בייקון עמדה שם
כבר מכונית משטרה עם ארבעה
שוטרים שנשלחו מהתחנה. השוטרים
עצרו את התנועה כדי שגברת מאלרד
והברווזונים יוכלו לעבור את הרחוב**

ישר לגן ציבורי.

כשהיו כבר בגן, הסתובבו כדי להגיד תודה
לשוטרים. השוטרים חייכו ונפנפו בידיהם לשלום.

וכשהגיעו לאגם ושחו עד לאי הקטן, חיכה להם
שם מר מאלרד, בדיוק כפי שהבטיח.

הברווזונים אהבו את האי החדש והחליטו
להישאר שם. כל היום הם עקבו אחרי
סירות הברבורים ואכלו בוטנים.

וכשירד הלילה הם שחו לאי הקטן שלהם
והלכו לישון.